

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 507/2024-77

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Strémy s. r. o., Mostová 2, Bratislava, proti postupu Obvodného oddelenia Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom, proti postupu a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom ČVS: ORP-165/VYS-NM-2019 z 10. apríla 2019, proti bližšie neidentifikovanému postupu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, proti bližšie neidentifikovanému postupu Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/71/2019 z 22. októbra 2019, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/150/2019 z 10. decembra 2019 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 12/2023 z 22. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. apríla 2023 (doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 24. júla 2024, 18. októbra 2024 a 28. októbra 2024) domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c), čl. 7 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „obvodné oddelenie PZ“) pri a po obmedzení jeho osobnej slobody 10. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý postup obvodného oddelenia PZ“), postupom a uznesením Okresného

riaditeľstva Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) ČVS: ORP-165/VYS-NM-2019 z 10. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý postup a uznesenie okresného riaditeľstva PZ“), bližšie neidentifikovaným postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne (ďalej len „krajské riaditeľstvo PZ“), bližšie neidentifikovaným postupom Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresná prokuratúra“), postupom a rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15T/71/2019 z 22. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý postup a rozsudok okresného súdu“), postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2To/150/2019 z 10. decembra 2019 [(ďalej len „napadnutý postup a uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 28. októbra 2024 vo vzťahu ku krajskému súdu ako napadnuté rozhodnutie krajského súdu síce označil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3To/5/2021 z 13. apríla 2022, avšak z príloh tohto doplnenia je nepochybné, že ústavnou sťažnosťou napáda uznesenie krajského súdu sp. zn. 2To/150/2019 z 10. decembra 2019, ktorým krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu, pozn.], a napokon postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 12/2023 z 22. februára 2023 (ďalej len „napadnutý postup a uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a prikázal mu, aby vo veci znovu konal a opätovne rozhodol.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že príslušníci obvodného oddelenia PZ 10. apríla 2019 obmedzili osobnú slobodu sťažovateľa, v rámci ktorej skontrolovali totožnosť sťažovateľa a vykonali jeho osobnú prehliadku. Následne bola vykonaná obhliadka miesta činu a policajtom okresného riaditeľstva PZ bolo vydané napadnuté uznesenie z 10. apríla 2019, ktorým bolo začaté trestné stíhanie vo veci. Nasledujúci deň, t. j. 11. apríla 2019, bolo (v ústavnej sťažnosti bližšie neidentifikovaným, pozn.) uznesením krajského riaditeľstva PZ vznesené sťažovateľovi obvinenie. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra rozhodla (v ústavnej sťažnosti bližšie neidentifikovaným, pozn.) uznesením z 3. mája 2019 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla. Dňa 23. septembra 2019 okresná prokuratúra podala okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a e) Trestného zákona.

3. Okresný súd po prijatí vyhlásenia sťažovateľa podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o vine zo skutku uvedeného v obžalobe napadnutým rozsudkom z 22. októbra 2019 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a e) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere desať rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Proti tomuto rozsudku okresného súdu a jeho výroku o treste podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením z 10. decembra 2019 tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Proti výroku o vine predmetného rozsudku okresného súdu v spojení s predmetným uznesením krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie [z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku], o ktorom najvyšší súd rozhodol

napadnutým uznesením z 22. februára 2023 tak, že ho podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom: 1. vo vzťahu k napadnutému postupu obvodného oddelenia PZ namieta, že jeho príslušníci potom, ako sťažovateľa nezákonne sledovali a vykonali nezákonnú faktickú obhliadku miesta činu, sťažovateľovi nezákonne obmedzili jeho osobnú slobodu a vykonali jeho nezákonnú osobnú prehliadku a kontrolu jeho totožnosti, pričom bezprostredne po zadržení nebol ani písomne poučený o svojich právach; 2. vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu okresného riaditeľstva PZ namieta, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva PZ nezákonne vykonal obhliadku miesta činu, nezákonne vydal uznesenie o začatí trestného stíhania, ktoré nespĺňa zákonné požiadavky, nezákonne vypočul viacerých svedkov; 3. vo vzťahu k bližšie neidentifikovanému postupu krajského riaditeľstva PZ namieta, že vyšetrovateľ krajského riaditeľstva PZ nezákonne vzniesol obvinenie sťažovateľovi a nezákonne vypočul viacerých svedkov; 4. vo vzťahu k bližšie neidentifikovanému postupu okresnej prokuratúry namieta, že prokurátor okresnej prokuratúry nezákonne podal návrh na vzatie sťažovateľa do väzby, arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľovi a nezákonne podal na sťažovateľa obžalobu; 5. vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu namieta, že okresný súd nezákonne rozhodol o väzbe sťažovateľa, nezákonne prijal obžalobu na sťažovateľa a nezákonne prijal vyhlásenie sťažovateľa o vine podľa § 257 Trestného poriadku; 6. vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu namieta, že napadnutým uznesením nevyhovelo odvolaniu sťažovateľa, pričom podľa názoru sťažovateľa mal krajský súd prihliadať aj na odvolaním nevytýkané chyby odôvodňujúce podanie dovolania, a teda mal sám z úradnej povinnosti prihliadať na to, že prijatie vyhlásenia sťažovateľa o vine bolo založené na nezákonných dôkazoch; 7. vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že najvyšší súd jeho dovolanie arbitrárne odmietol, keďže podľa názoru sťažovateľa napriek jeho vyhláseniu o vine je Slovenská republika viazaná medzinárodnými zmluvami s prednosťou pred vnútroštátnym právom, v dôsledku čoho je predmetné vyhlásenie o vine nulitným, keďže predmetné trestné stíhanie nebolo začaté v súlade so zákonom, dôkazy neboli získané zákonným spôsobom a bolo zásadným spôsobom porušené právo sťažovateľa na obhajobu, ako aj jeho právo na spravodlivý proces.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podľa čl. XI bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 v znení jeho dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec, pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce stal členom druhého senátu ústavného súdu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné

náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej oneskorenosti [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom obvodného oddelenia PZ, napadnutým postupom a uznesením okresného riaditeľstva PZ, bližšie neidentifikovaným postupom krajského riaditeľstva PZ a bližšie neidentifikovaným postupom okresnej prokuratúry:

8. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom obvodného oddelenia PZ, napadnutým postupom a uznesením okresného riaditeľstva PZ, bližšie neidentifikovaným postupom krajského riaditeľstva PZ a bližšie neidentifikovaným postupom okresnej prokuratúry ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v trestnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

9. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov) konajúcich vo veci.

10. Ústavný súd konštatuje, že skutočnosti namietané sťažovateľom, a to tvrdenia o zásadných procesných pochybeniach orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorých malo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa, mal sťažovateľ možnosť namietat' v rámci základného konania vedeného na okresnom súde, v rámci ktorého sa rozhodovalo o merite jeho trestnej veci. Zároveň

v prípade, ak by sťažovateľ nebol urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o vine zo skutku uvedeného v obžalobe, tak by tieto skutočnosti potenciálne zakladali aj dôvod na podanie odvolania, prípadne dovolania v ďalšej etape trestného konania (m. m. III. ÚS 173/2020, IV. ÚS 532/2020, III. ÚS 156/2021, II. ÚS 585/2021, II. ÚS 48/2022, IV. ÚS 80/2022).

11. Vychádzajúc z uvedeného, dospel ústavný súd k záveru, že vo vzťahu k tvrdeným zásadným procesným pochybeniam orgánov činných v trestnom konaní mal sťažovateľ v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť všeobecný súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu a napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a rozsudok okresného súdu a napadnutý postup a uznesenie krajského súdu, ústavný súd pripomína, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

13. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

14. Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 4 Trestného poriadku, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

15. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle citovaného § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene.

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2019, ústavný súd konštatuje, že z údajov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, síce nevyplýva, kedy bol

tento rozsudok sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi doručený, avšak, vychádzajúc zo skutočnosti, že krajský súd 10. decembra 2019 rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku, možno usudzovať, že k doručeniu rozsudku okresného súdu muselo dôjsť pred 10. decembrom 2019. Ústavná sťažnosť bola na poštovú prepravu podaná 17. apríla 2023. Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv v súvislosti s napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu domáha jednoznačne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas.

17. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie krajského súdu z 10. decembra 2019, z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že toto uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 13. januára 2020 a jeho obhajcovi bolo doručené 16. januára 2020. Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv v súvislosti s napadnutým postupom a uznesením krajského súdu domáha jednoznačne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas.

18. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pre úplnosť uvádza, že na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu krajského súdu z 10. decembra 2019 dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením z 22. februára 2023, nemožno pri skúmaní otázky včasnosti podanej ústavnej sťažnosti prihliadať, keďže z § 257 ods. 5 Trestného poriadku nepochybne vyplýva, že súdom prijaté vyhlásenie, že obžalovaný nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Osobou oprávnenou na podanie dovolania v takomto prípade je pritom iba minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“, bližšie pozri časť II.3 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu, ako aj napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

II.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu:

20. Z ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá

povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

23. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

24. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

25. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

26. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

27. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd v podstatnom poukázal, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom pred okresným súdom 18. októbra 2019 je zrejmé, že sťažovateľ po riadnom poučení súdom prvého stupňa urobil dobrovoľné vyhlásenie o vine zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe [§ 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]. Následne okresný súd riadnym a procesne bezchybným postupom prijal vyhlásenie sťažovateľa o jeho vine zo spáchania skutku (§ 257 ods. 7 Trestného poriadku) a zároveň vyhlásil, že v rozsahu, v akom sťažovateľ priznal spáchanie skutku, nevykoná dokazovanie (§ 257 ods. 8 Trestného poriadku). Po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku a poučení o opravných prostriedkoch sťažovateľ podal odvolanie proti výroku o treste rozsudku okresného súdu. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že procesným dôsledkom vyhlásenia o vine dobrovoľne uskutočneného sťažovateľom v základnom konaní, ako aj podania odvolania sťažovateľom proti výroku o treste (nie proti výroku o vine) je nadobudnutie právoplatnosti výroku o vine rozsudku okresného súdu. Súčasne je procesným dôsledkom podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku nemožnosť napadnutia výroku o vine rozsudku okresného súdu odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku totiž vyplýva, že proti rozsudku súdu po prijatí vyhlásenia obvineného o vine zo skutku podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku možno v rozsahu, v akom bolo prijaté vyhlásenie o vine, podať dovolanie iba z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Keďže v § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha (oprávnenie podať dovolanie), treba ho vykladať v spojení s § 369 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že výrok o vine obvineného bol vyslovený rozsudkom okresného súdu, a teda ide v tejto časti (vo výroku o vine) o rozhodnutie súdu prvého stupňa. Zároveň najvyšší súd pripomenul, že v zmysle § 369 ods. 2 Trestného poriadku obvinený a generálny prokurátor Slovenskej republiky sú oprávnenými osobami na podanie dovolania len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa (R 12/2017). Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uzavrel, že v predmetnej trestnej veci sťažovateľ uskutočnil procesne bezchybné vyhlásenie o svojej vine, ktoré okresný súd prijal, odvolanie podal proti výroku o treste a následne podal dovolanie proti výroku o vine. Vzhľadom na to, že predmetná trestná vec bola v časti výroku o vine sťažovateľa právoplatne skončená rozsudkom okresného súdu, osobou oprávnenou na podanie dovolania proti výroku o vine rozsudku súdu prvého stupňa je len minister spravodlivosti. Z už uvedeného je podľa názoru najvyššieho súdu zrejmé, že v predmetnom prípade bolo dovolanie podané neoprávnenou osobou, a preto ho najvyšší súd na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol.

28. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované

dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

29. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti v minulosti opakovane preskúmaval dovolacie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré vychádzali z právneho názoru, že odsúdený po prijatí svojho vyhlásenia o priznaní viny podľa § 257 Trestného poriadku nie je oprávnený napadnúť súdne rozhodnutie vo veci, ktoré naň nadväzuje, dovolaním, ale že tak môže urobiť len minister spravodlivosti. Išlo teda (obdobne ako v prípade sťažovateľa, pozn.) o prípady, v ktorých boli dovolania podané odsúdenými odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou. Tento záver považoval ústavný súd za legitímny a ústavne konformný (napr. II. ÚS 381/2019, II. ÚS 326/2023, II. ÚS 377/2020).

30. Možno tak uzavrieť, že po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

31. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu boli porušené aj jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 3 písm. c), čl. 7 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto práv odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 3 písm. c), čl. 7 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

33. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou pôvodne namietal aj to, že napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu bolo porušené aj jeho právo podľa čl. 47

ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), avšak v zmysle doplnenia ústavnej sťažnosti doručeného ústavnému súdu 28. októbra 2024, ktorým sťažovateľ upravil aj petit ústavnej sťažnosti, už porušenie charty nenamieta, a preto ústavný súd nepristúpil k posúdeniu prípadného porušenia čl. 47 ods. 1 a 2 charty napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu